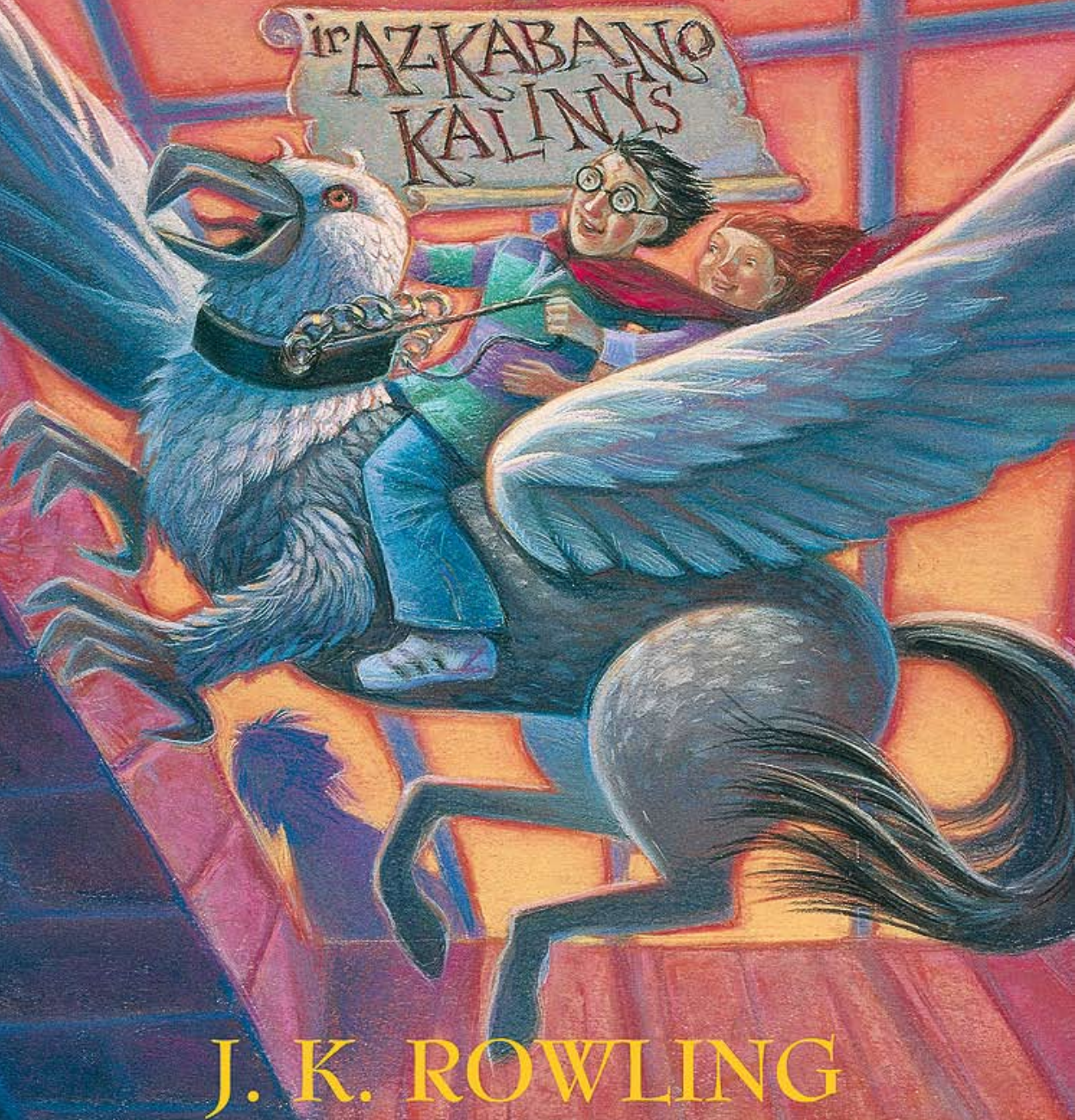

Harry Potter

TM

HARIS POTERIS

ip AZKABANO
KALINYS

J. K. ROWLING

Hermionos paslaptis

– Neįtikėtina. Tiesiog neįtikėtina. Stebuklas, kad nė vienas nemirė. Nesu girdėjęs nieko panašaus... Po velnių, laimė, kad jūs ten buvote, Sneipai.

– Dėkui, ministre.

– Sakyčiau, nusipelnėte Merlino ordino, bent jau antrojo laipsnio. Jei pavyktų suveikti, gal net pirmojo!

– Išties esu labai dėkingas, ministre.

– Kokia bjauri žaizda... Turbūt Bleko darbas?

– Tarp kitko, Poterio, Vizlio ir Įkyrėlės, ministre...

– Negali būti!

– Blekas juos užkerėjo, iškart supratau. Sprendžiant iš jų elgesio, Sugluminimo kerais. Jie, regis, manė, jog jis gali būti nekaltas. Nesuvokė savo veiksmų. Kita vertus, jų įsikišimas tik padėjo Blekui pasprukti. Jiems veikiausiai atrodė, kad patys vieni pagaus Bleką. Lig tol jiems daug kas būdavo atleidžiama. Deja, jie ėmė per daug gerai apie save manyti. Ir, aišku, direktorius Poteriu davė neįtikėtinai didelę laisvę...

– A, Sneipai... Dėl Hario Poterio... Kas susiję su juo, mes visi į daug ką žiūrime pro pirštus.

– Ir vis dėlto... Ar jo negadina toks išskirtinis dėmesys? Aš pats stengiuosi su juo elgtis kaip su visais mokiniais. Ir bet kuris kitas mokinys mažiausiai būtų pašalintas už tai, kad įstūmė draugus į tokį pavojų. Pagalvokit, ministre: nepaisydamas visų mokyklos taisyklių, po visų atsargumo priemonių, kurių imtasi dėl jo saugumo, naktį išeina iš pilies, bendrauja su vilkolakiu ir žudiku! Ir aš turiu pagrindo manyti, kad jis slapčia lankosi Kiauliasodyje.

– Ką gi, Sneipai, pažiūrėsime, pažiūrėsime... Berniukas iš tikrųjų sukvailiojo.

Haris gulėjo ir užsimerkęs klausėsi. Buvo baisiai silpna. Žodžiai, kuriuos girdėjo, tik su dideliu vargu pasiekdavo smegenis, todėl sunkiai suprato pokalbį. Rankos kojos kaip švininės, vokai nepakeliami. Norėjo amžinai gulėti šitoje minkštoje lovoje.

– Labiausiai mane stebina Psichų elgesys. Sneipai, ar išties nenuma-
note, kas privertė juos pasitraukti?

– Ne, ministre. Kai aš atsigavau, jie jau grįžo į savo postus.

– Nepaprasta. Tačiau Blekas, Haris ir mergaitė...

– Visi buvo be sąmonės. Aišku, Bleką aš surišau ir užkimšau jam burną. Kitus, išbūręs neštuvus, pargabenau į pilį.

Tyla. Hario smegenys ėmė darbuotis greičiau, po širdimi ėmė graužti nemalonus jausmas...

Jis atsimerkė.

Vaizdas buvo miglotas: kažkas nuėmęs jam akinius. Jis gulėjo ligoni-
nėje. Pačiam palatos gale pamatė madam Pomfri, palinkusią prie lovos. Haris prisimerkė. Po madam Pomfri ranka rudavo Ronio ševeliūra.

Haris pasuko galvą. Lovoje iš dešinės gulėjo Hermiona. Ją apšvietė mėnesiena. Ir jos akys buvo atmerktos. Atrodė apstulbusi. Pamačiusi, kad Haris pabudęs, pridėjo pirštą prie lūpų ir parodė į duris. Jos buvo praviros, iš koridoriaus sklido Kornelijaus Karamelės ir Sneipo balsai.

Madam Pomfri greitai priėjo prie Hario. Jos rankoje buvo šokolado luitas – tokio didumo Haris dar nebuvo matęs. Kaip geras akmuo.

– O, jau pabudai! – žvaliai prabilo ji. Padėjusi šokoladą ant stalelio prie Hario lovos, ėmė jį trupinti mažu plaktukėliu.

– Kaip Ronis? – vienu balsu paklausė Haris su Hermiona.

– Gyvens, – rimtai atsakė madam Pomfri. – Na, o judu... Būsime čia, kol matysiu, kad... Poteri, ką čia dabar darai?

Haris atsisėdo, užsidėjo akinius ir paėmė savo burtų lazdelę.

– Man reikia pamatyti direktorių.

– Poteri, – ėmė raminti jį madam Pomfri, – viskas gerai. Blekas sugautas. Jis užrakintas viršuje. Psichai jau greit jį pabučiuos...

– KA?

Haris šoko iš lovos, Hermiona taip pat. Tačiau jo riktelėjimą išgirdo Sneipas su Karamele, stovintys koridoriuje. Jie įžengė į palatą.

– Hari, Hari, kas yra? – susijaudino Karamelė. – Tau reikia gulėti. Ar gavo šokolado? – neramiai paklausė jis madam Pomfri.

– Paklauskite, ministre! – prabilo Haris. – Sirijus Blekas nekaltas! Piteris Trumpulis suvaidino, kad žuvo! Šiandakt mes jį matėme! Neturite leisti, kad Psichai šitaip susidorotų su Sirijumi...

Tačiau Karamelė tik šypsodamas papurtė galvą.

– Hari, Hari, tu visai susipainiojai, šitiek iškentėjai, gulėk, mes viskuo pasirūpinome...

– NIEKO PANAŠAUS! – suriko Haris. – NE TĄ SUĖMĖTE!

– Ministre, prašom paklaudyti, – maldavo Hermiona, atsistojusi šalia Hario. – Ir aš jį mačiau. Tai buvo Ronio žiurkė, ji – animagas, tai yra Trumpulis...

– Matote, ministre? – tarė Sneipas. – Abu sugluminti. Blekas sėkmingai juos apdorojo.

– MES NESUGLUMINTI! – rėkė Haris.

– Ministre! Profesoriau! – ėmė bartis madam Pomfri. – Reikalauju išeiti. Poteris – mano ligonis, jo nevalia jaudinti!

– Aš nesijaudinu, aš bandau jiems pasakyti, kas įvyko! – įniršęs atrėžė Haris. – Jeigu jie nors išklaudytų...

Bet madam Pomfri Hariui įgrūdo burnon didelį kąsnį šokolado. Jis užspringo, ir ji tuo pasinaudodama vėl jį paguldė į lovą.

– O dabar, ministre, šiems vaikams reikia priežiūros. Prašom išeiti...

Vėl atsivėrė durys. Įėjo Dumbldoras. Haris šiaip taip nurijo sprangų šokoladą ir vėl atsikėlė.

– Profesoriau Dumbldorai, Sirijus Blekas...

– Dėl Dievo meilės! – isteriškai sušuko madam Pomfri. – Čia ligoninė ar ne? Direktoriau, reikalauju...

– Atsiprašau, Pope, bet man reikia šnektelėti su ponaičiu Poteriu ir panele Įkyrėle, – ramiai tarė Dumbldoras. – Ką tik kalbėjau su Sirijumi Bleku...

– Ko gera, jis jums pasekė tą pačią pasaką, kurią įkišo ir Poteriu galvon? – metė Sneipas. – Kažką apie žiurkę ir kad Trumpulis gyvas...

– Blekas iš tikro šitaip pasakoja, – ramiai tarė Dumbldoras, per savo siaurus akinukus žvelgdamas į Sneipą.

– O mano liudijimas nieko nereiškia? – pasipiktino Sneipas. – Piterio Trumpulio Žviegiančioje Būdoje nebuvo, nepastebėjau jo ir kieme.

– Todėl, kad jūs buvote be sąmonės, profesoriau, – piktai pasakė Hermiona. – Pavėlavote ateiti ir todėl neišgirdote, kaip...

– PRIKĄSK LIEŽUVĮ, panele Įkyrėle!

– Čia dabar, Sneipai! – sunerimo Karamelė. – Mergaitei įaudrinta psichika, reikia atsižvelgti...

– Norėčiau vienas pasikalbėti su Hariu ir Hermiona, – staiga tarė Dumbldoras. – Kornelijau, Severai, Pope, paprašysiu išeiti.

– Direktoriau! – šoko į akis madam Pomfri. – Jiems reikia gydymo, jiems reikia ramybės...

– Šitai negali laukti, – pasakė Dumbldoras. – Aš reikalauju išeiti.

Madam Pomfri papūtė lūpas, nudrožė į palatos galą ir, iš širdies trenkusi durimis, užsidarė kabinete. Karamelė pasižiūrėjo į didelį kišeninį aukso laikrodį, tabaluojančią iš liemenės kišenėlės.

– Psichai jau turėjo prisistatyti, – pranešė. – Eisiu pas juos. Dumbldorai, susitiksime viršuje.

Nuėjęs prie durų, sustojo laukdamas Sneipo, bet Sneipas nesijudino.

– Jūs, aišku, netikite nė vienu Bleko žodžiu? – sušnibždėjo įsmeigęs akis į Dumbldorą.

– Noriu pasikalbėti su Hariu ir Hermiona vienais, – pakartojo direktorius.

Sneipas žengė artyn.

– Sirijus Blekas jau šešiolikos metų parodė, kad gali žudyti, – sušnypštė. – Gal neužmiršote, direktoriau? Neužmiršote, kad kartą kėsinosi nužudyti *mane*?

– Mano atmintis, Severai, kaip visada, puiki, – ramiai tarė Dumbl-doras.

Sneipas apsisuko ant kulno ir šovė pro duris, paslaugiai atvertas Karamelės. Kai durys užsidarė, Dumbl-doras atsigręžė į Harį ir Hermioną. Jie abu springdami puolė pasakoti.

– Profesoriau, Blekas sako tiesą, mes matėme Trumpulį!

– Jis pabėgo, kai profesorius Lupinas pavirto vilkolakiu!

– Jis yra žiurkė!

– Trumpulio priekinė letenėlė, tai yra pirštas... Jis jį nusipjovė...

– Ronį užpuolė Trumpulis, ne Sirijus!

Tačiau Dumbl-doras rankos mostu juos nutildė.

– Dabar jūsų eilė klausytis, ir prašyčiau nepertraukti, nes laiko labai mažai, – ramiai pasakė. – Bleko istorijai paremti nėra nė menkiausio įrodymo, išskyrus jūsų žodžius. O trylikamečių burtininkų pasakojimas nieko neįtikins. Gatvėje buvo pilna žmonių, galinčių paliudyti, kad jie matė, kaip Sirijus Blekas nužudė Trumpulį. Aš pats daviau Ministerijai parodymus, jog Sirijus buvo Poterių Paslapties saugotojas.

– Jums gali papasakoti profesorius Lupinas, – nesusilaikė Haris.

– Šiuo metu profesorius Lupinas yra miško tankmėje ir nieko negali papasakoti. Kol jisai vėl taps žmogumi, bus per vėlu, Sirijus bus blogiau nei miręs. Galiu pridurti, jog mūsų šaliai taip kreivai žiūri į vilkolakius, kad jo parama nieko neduotų. O tai, kad jis ir Sirijus Blekas – seni draugai, dar labiau...

– Bet...

– *Paklausyk, Hari*. Per vėlu, aišku? Turite suprasti, kad profesoriaus Sneipo versija įtikimesnė už jūsų.

– Jis nekenčia Sirijaus, – bejėgiškai tarė Haris. – Vis dėl to nelemto pokšto, kurį jam tasai išskrėtė.

– Sirijus elgėsi ne kaip nekaltas žmogus. Užpuolė Storulę. Su peiliu įsiveržė į Grifo Gūžtos bokštą. Be Trumpulio, gyvo ar mirusio, jokios vilties pakeisti nuosprendį Sirijui.

– *Bet jūs mumis tikite.*

– Taip, tikiu. Tačiau neturiu galios įtikinti kitų ar įveikti magijos ministro.

Žvelgdamas į liūdną direktoriaus veidą, Haris pajuto, kaip iš po kojų ima slysti žemė. Buvo pripratęs manyti, jog Dumbldoras viską gali sutvarkyti. Tikėjosi, kad jis tiesiog iš oro ištrauks kokią išeitį. Bet ne... dingo paskutinė viltis.

– Mums reikia vieno, – lėtai tarė Dumbldoras, melsvu žvilgsniu pažiūrėdamas pirma į Hariį, paskui į Hermioną. – Daugiau laiko.

– Tačiau... – pradėjo Hermiona. Ir staiga išpūtė akis. – OHO!

– Dabar paklauskite, – iš reto ir labai aiškiai pasakė Dumbldoras. – Sirijus užrakintas profesoriaus Flitviko kabinete aštuntame aukšte. Trylik-tas langas nuo Vakarinio bokšto. Jei viskas klosis gerai, šiąnakt galbūt išgelbėsite ne vieną nekaltą gyvybę. Bet nepamirškite štai ko, abudu. *Jūsų niekas neturi pamatyti.* Panele Įkyrėle, tau žinomos taisyklės. Ir supranti, kuo rizikuosite. *Jūsų niekas neturi pamatyti.*

Haris nesuvokė, kas vyksta. Dumbldoras apsisuko ir nuėjęs prie durų dar apsigrėžė.

– Aš jus užrakinsiu. Dabar... – žvilgtelėjo jis į laikrodį ant rankos. – Penkios po vidurnakčio. Panele Įkyrėle, manau, užteks apversti tris kartus. Sėkmės.

– Sėkmės? – pakartojo Haris, užsidarius durims paskui Dumbldorą. – Tris kartus? Apie ką jis kalba? Ką mes turime daryti?

Tačiau Hermiona iš po drabužių išsitraukė labai ilgą ir labai gražią aukso grandinę.

– Eikš čia, Hari! Greičiau!

Haris apstulbęs priėjo. Ji atkišo grandinę. Jis pamatė prie jos prikabintą žibantį smėlio laikrodį.

– Imk...

Ji jam užmovė grandinę ant kaklo.

– Pasiruošęs? – nekantriai tarė.

– Ką mes darome? – visiškai apdujęs paklausė Haris.

Hermiona tris kartus apvertė smėlio laikrodį.

Tamsi palata išnyko. Haris pajuto, kad didžiuliu greičiu skrenda atbulas. Pro šalį lėkė spalvų ir formų maišalynė. Ausyse ūžė. Jis bandė rėkti, bet neišgirdo savo balso...

Staiga po kojų atsirado kieta žemė ir viskas stojo į vietas. Juodu su Hermiona atsidūrė ištuštėjusiam vestibulyje, pro atviras lauko duris grindų plokštes nušvietė skaisi saulė. Jis staigiai atsigręžė į Hermioną. Kaklą spaudė smėlio laikrodžio grandinė.

– Hermiona, ką...

– Čionai! – Hermiona griebė Hariui už rankos ir nutempė prie sandėliuko po laiptais. Atidariusi įgrūdo jį tarp kibirų su šepėčiais, įlindo pati ir užtrenkė dureles.

– Ką... Kaip... Hermiona, kas yra?

– Mes grįžome atgal, – sušnibždėjo Hermiona, tamsoje numaudama Hariui nuo kaklo grandinę. – Į laiką prieš tris valandas.

Haris susirado savo koją ir smarkiai įžnybo. Suskaudėjo kaip reikiant, vadinasi, jis nespaujo fantastiško sapno.

– Bet...

– Ššš! Klausyk! kažkas ateina! Manau... manau, kad mes!

Hermiona prigludė ausį prie durelių.

– Žingsniai durų pusėn... Taip, mes išeiname pas Hagridą!

– Nejau nori pasakyti, – sukuždėjo jai Haris, – kad mes esame čia, sandėliuke, ir kartu tenai?

– Taip, – atsakė Hermiona, vis dar prilipusi prie durelių. – Tikrai mes. Neatrodė, kad eitų daugiau kaip trys žmonės. Ir einame lėtai, nes po neregimuoju apsiaustu.

Ji vėl įsiklausė.

– Nulipome laiptais į kiemą.

Hermiona atsisėdo ant apversto kibiro. Nežmoniškai susirūpinęs, Haris vis dėlto norėjo atsakymo į keletą klausimų.

– Iš kur gavai tą smėlio laikrodį?

– Jis vadinasi Laiko atsuktuvus. Man jį davė profesorė Makgonagal pačią pirmą mokslo metų dieną. Visą laiką juo ir naudojuosi, kad spėčiau į visas pamokas. Profesorė mane prisaikdino, jog niekam apie jį neprasitarsiu. Kad gaučiau Laiko atsuktuvą, Makgonagal turėjo parašyti Ministerijai krūvą laiškų. Rašė, jog esu pavyzdinga mokinė ir niekada laikrodžio nepanaudosiu kitiems tikslams. Aš pasukdavau laiką atgal, kad vėl išgyvenčiau praėjusias valandas, šitaip atbūdavau kelias pamokas iš karto. Bet... Hari, *aš nesuprantu, ko Dumbldoras iš mūsų nori*. Kodėl liepė grįžti tris valandas? Kaip tu padėsimė Sirijui?

Haris spoksojo į šešėlyje skendintį jos veidą.

– Turbūt atsitiko kažkas, ką mes turėtume pakeisti, – lėtai pasakė jis. – Tačiau kas? Prieš tris valandas ėjome pas Hagridą...

– Dabar ir yra laikas prieš tris valandas ir mes tikrai einame pas Hagridą, – tarė Hermiona. – Ką tik girdėjome save išeinančius...

Haris susiraukė. Smegenys, rodės, apsivers nuo galvojjimo.

– Dumbldoras pasakė... pasakė, kad šiandakt galbūt išgelbėsime ne vieną nekaltą gyvybę... – Staiga jis suprato. – Hermiona, mes išgelbėsime Kietasprandį!

– O kaip tai padės Sirijui?

– Dumbldoras sakė... pasakė, kur yra langas... kelintas Flitviko kabineto langas! Kur Sirijus užrakintas! Mes turime ant Kietasprandžio priskristi prie to lango ir išgelbėti Sirijų! Sirijus gali pabėgti su Kietasprandžiu. Jie abu gali pabėgti!

Iš Hermionos veido Haris matė, kaip ji persigandusi.

– Jei mes sugebėsime nemačiomis visa tai padaryti, bus stebuklas.

– Ką gi, reikia pamėginti, – pasakė Haris. Atsistojęs ir pats prispaudė prie durelių ausį.

– Atrodo, nieko nėra. Judinkimės.

Haris pastūmė dureles. Vestibiulis buvo tuščias. Kuo tyliau ir greičiau jie smuko iš sandėliuko ir nukurnėjo laiptais. Šešėliai jau ilgėjo, medžių viršūnės Uždraustajame miške buvo nužertos aukso.

– Jei kas nors žiūri pro langą... – sunerimo Hermiona, pažvelgdama atgal į pilį.

– Bėgam, – tvirtai pasiūlė Haris. – Tiesiai į Uždraustąjį mišką, gerai? Reiks slapstyti už medžių, labai saugotis.

– Gerai, bet sukam pro šiltnamius, – patarė Hermiona. – Kad nesimatytų Hagrido priekinių durų, nes mus gali pastebėti. Dabar beveik esame prie jo trobelės.

Iš Hermionos žodžių suvokęs, kad reikia save pasivyti, Haris pasileido tekinas, Hermiona iš paskos. Per daržą nukūrė prie šiltnamių, stabtelėjo už jų ir vėl nubėgo kiek įkerta. Aplenkę Gluosnį Mušaiką, nuskuodė į miško prieglobstį...

Medžių šešėlyje pasijutęs saugus, Haris atsigrėžė. Uždususi prilėkė ir Hermiona.

– Tvarka! Reikia slinkti prie Hagrido trobelės. Hari, žiūrėk, kad tavęs nepamatytų.

Tylėdami jie nusliūkino pačia pamiške. Kai pasirodė Hagrido trobelė, išgirdo beldimą į duris. Staigiai užlindę už storo ąžuolo, iškišo nosis iš už jo. Tarpdury pasirodė Hagridas, išbalęs ir drebantįs, ir apsidairė, kas čia beldė. Ir Haris išgirdo savo balsą.

– Čia mes. Mes su neregimuoju apsiaustu. Įleisk, tada nusiausime.

– Nereikėjo jums ateiti! – pasakė Hagridas. Jis juos įleido į vidų ir greit uždarė duris.

– Tokios fantastikos dar nesam patyrę, – karštai sušnibždėjo Haris.

– Einam toliau, – paragino Hermiona. – Reikia būti arčiau Kietasprandžio!

Jie sėlino tarp medžių tol, kol pamatė išsigandusį hipogrifą, pririštą prie moliūgų sklypelio tvoros.

– Jau? – paklausė Haris.

– Ne! – tarė Hermiona. – Jeigu pagrobsime jį dabar, tie iš Komiteto pamanyš, kad Hagridas jį paleido. Palaukim, kol jie įsitikins, kad hipogrifas pririštas lauke.

– Tada turime apie minutę, – nutarė Haris. Viskas pradėjo atrodyti nebeįmanoma.

Tą akimirką trobelėje džergžtelėjo duždamas porcelianas.

– Hagridas sudaužė pieno ašotėlį, – nusprendė Hermiona. – Aš tuoj surasiu Susną...

Ir iš tiesų po valandėlės jie išgirdo nustebusios Hermionos šūktelėjimą.

– Hermiona, – staiga tarė Haris, – kas jeigu... nubėgtume ir griebtume Kietasprandį?

– Ne! – išsigando Hermiona. – Negi nesupranti? Mes sulaužytume vieną svarbiausių magijos pasaulio įstatymų! Matai, niekas neturi teisės keisti laiko, niekas! Girdėjai Dumbldorą – jeigu mus kas pamatys...

– Pamatys tik Hagridas ir mes patys!

– Hari, ką pamanytum pamatęs, kad pats įsiverži į Hagrido namus? – paklausė Hermiona.

– Kad... kad išprotėjau. Arba kad įsisiautėjo juodoji magija.

– Taigi! Tu nesusigaudytum, gal net save užpultum! Nesupranti? Profesorė Makgonagal pasakojo, kokių baisybių yra nutikę burtininkams prikišus nagus prie laiko. Ne vienas per klaidą nužudė savo praeities ar ateities pavidalą!

– Gerai! – nusileido Haris. – Aš tik taip pasakiau.

Bet Hermiona kumštelėjo jam ir parodė į pilį. Haris pasuko galvą, kad matytų tolimas didžiasias duris. Laiptais lipo Dumbldoras, Karamelė, seneliukas iš Komiteto ir budelis Maknyras.

– Tuoj išeisime! – šnipštelėjo Hermiona.

Ir tikrai – tuoj atsivėrė užpakalinės durys ir Haris išvydo save, Ronį ir Hermioną, išeinančius iš trobelės su Hagridu. Dievaži, tokio keistumo dar nebuvo matęs per visą gyvenimėlį: stovėti užsiglaudus už medžio ir žiūrėti į save, trepsintį moliūgų sklype.

– Viskas gerai, Kietasprandėli, viskas gerai, – ramino Hagridas hipogrifą. Tada atsisuko į vaikus. – Eikit. Eikit iš čia.

– Hagridai, mes negalime...

– Mes jiems pasakysime, kaip iš tikrųjų buvo...

– Jie negali jo nužudyti...

– Eikit! – užriko Hagridas. – Man užtenka ir savų bėdų, o jeigu dar jūs įkliūtumėt...

Haris žiūrėjo, kaip moliūgų lauke Hermiona užmeta apsiaustą ant savęs ir Ronio.

– Greičiau. Nesiklausyk.

Vėl beldimas į Hagrido duris. Atvyko egzekucijos vykdytojai. Hagridas apsisukęs grįžo vidun palikdamas atviras duris. Haris matė, kaip aplink trobelę po nematomomis kojomis linksta žolė, ir girdėjo trepsėjimą. Jis, Hermiona ir Ronis nuėjo. Tačiau šitie Haris ir Hermiona iš už medžio girdėjo, kas vyksta viduje.

– Kur tas padaras? – paklausė šaltas Maknyro balsas.

– Lauke... – garktelėjo Hagridas.

Haris paslėpė galvą, kai Hagrido lange pasirodė Maknyro galva. Jis žiūrėjo į i hipogrifą. Tada jie išgirdo Karamelę.

– Mes... aa... turime tau perskaityti oficialų pranešimą dėl egzekucijos, Hagridai. Tada su Maknyru turėsite jį pasirašyti. Maknyrai, irgi klausykis, tokia tvarka...

Maknyro veidas dingo. Dabar arba niekada.

– Palauk čia, Hermiona. Aš tai padarysiu.

Vėl ėmus dūzginti Karamelės balsui, Haris nėrė iš už medžio, liuoktelėjo per tvorą į moliūgų sklypą ir pasuko prie Kietasprandžio.

Pavojingų gyvūnų likvidavimo komiteto nutarimu hipogrifas Kietasprandis, toliau vadinamas pasmerktuoju, turi būti nukirsdintas birželio šeštąją saulei leidžiantis...

Stengdamasis nemirskėti, Haris pažiūrėjo tiesiai į nuožmias oranžines Kietasprandžio akis ir nusilenkė. Hipogrifas priklaupė ir vėl atsistojo. Haris ėmė knibinėti virvę, kuria buvo pririštas gyvūnas.

... nuteistas mirtimi nukirsdinant. Egzekuciją atliks Komiteto paskirtas budelis Valdenas Maknyras...

– Einam, Kietasprandi, – sumurmėjo Haris, – einam, mes tau padėsime. Tyliau, tyliau...

– ... *ką paliudija žemiau pasirašiusieji.* Hagridai, pasirašyk čia.

Haris įsirežęs patraukė virvę, bet Kietasprandis įsispyrė, ir nė iš vietos.

– Na, užbaikime reikalą, – prabilo trobelėje gergždžiantis Komiteto nario balsas. – Hagridai, gal geriau pabūk viduj.

– Ne, aš noriu būti su juo. Nenoriu palikti vieno...

Trobelėje nuaidėjo žingsniai.

– Judinkis, Kietasprandi!

Haris dar smarkiau patempė hipogrifą už virvės. Kietasprandis pagaliau ėmė eiti piktai šiurendamas sparnais. Iki miško dar buvo gabalėlis kelio ir juos galėjo pamatyti.

– Luktelėkit, Maknyrai, – tarė Dumbldoras. – Ir jums reikia pasirašyti. – Žingsniai sustojo. Haris patraukė virvę. Kietasprandis kaukštelėjo snapu, bet teikėsi paskubėti.

Iš už medžio išlindo nubalęs Hermionos veidas.

– Hari, greičiau! – vien lūpomis sušuko ji.

Haris tebegirdėjo viduje kalbant Dumbldorą. Jis dar timptelėjo virvę. Kietasprandis nenoromis pasileido ristele. Jie pasiekė medžius...

– Greičiau! Greičiau! – nenustygo Hermiona. Ji puolė iš už medžio ir pati ėmė traukti virvę. Haris dirstelėjo per petį: dabar jų jau nematyti, nes ir patys nebematė Hagrido daržo.

– Nutilk! – sušnibždėjo jis Hermionai. – Jie gali mus išgirsti...

Trinktelėjo Hagrido namelio užpakalinės durys. Haris, Hermiona ir Kietasprandis sustingo. Net ir jis, regis, ištempė ausis.

Tyla. O tada...

– Kurgi jis? – sugergždė Komiteto senolis. – Kur tas padaras?

– Buvo čia pririštas! – įtūžo budelis. – Pats mačiau! Va, šitoj vietoj!

– Kaip keista, – pasakė Dumbldoras. Jo balse nuskambėjo pašaipėlė.

– Kietasprandėli! – pašaukė Hagridas.

Sušvilpė kirvis, paskui trinktelėjo. Matyt, iš pykčio budelis žiebė tvoron. Staiga pasigirdo rauda. Kūkčiodamas Hagridas vapėjo:

– Nebėr! Nebėr! Duok Dieve jam sveikatos! Pabėgo! Matyt, nutraukė virvę! Ai, gudruolis!

Kietasprandis ėmė spyriotis – norėjo atgal pas Hagridą. Haris su Hermiona iš visų jėgų laikė virvę neleisdami jo.

– kažkas atrišo! – niršo budelis. – Reikia apieškoti kiemą, mišką...

– Maknyrai, jeigu Kietasprandį tikrai pavogė, neįmanoma, kad vagis jį nusivedė? – linksmai paklausė Dumbldoras. – Apieškokite dangų, jei norite... Hagridai, aš mielai išgerčiau arbatos. Arba brendžio.

– Tuojau, profesoriau, – silpnu iš laimės balsu pasakė Hagridas. – Prašom į vidų, prašom...

Haris ir Hermiona įdėmiai klausėsi. Girdėjo tolstančius žingsnius, negarsiai burnojantį budelį, paskui durys vėl užsitrenkė ir stėjo tylą.

– Kas dabar? – apsidairė Haris.

– Gausime čia slėptis, – susijaudinusi tarė Hermiona. – Reikia palaukti, kol jie grįš į pilį. Kai bus saugu, nuskrisime ant Kietasprandžio prie Sirijaus lango. Nelengvas darbelis laukia...

Ji bailiai pažvelgė per petį į miško gilumą. Saulė jau leidosi.

– Turėsime judintis anksčiau, – pagalvojęs tarė Haris. – Reikia, kad matytųsi Gluosnis Mušeika, kitaip nežinosime, kas vyksta.

– Gerai, – sutiko Hermiona ir tvirčiau suspaudė hipogrifo virvę. – Tik nepamiršk, Hari, kad mūsų niekas neturi pamatyti...

Sparčiai temo. Jie leidosi pamiške, o paskui pasislėpė už medžių guoto, kur pro šakas buvo matyti Gluosnis.

– Štai Ronis! – staiga pasakė Haris.

Per veją šaukdama skuto tamsi figūra.

– Bėk nuo jo, bėk! Susna, čionai...

Tada lyg iš niekur išdygo dar dvi figūros. Haris matė save ir Hermioną nusivejančius Ronį. Ronis puolė į priekį.

– Aha! Škac, bjaurybe!

– Va Sirijus! – šūktelėjo Haris. Iš Gluosnio apačios išsoko didžiulis šuo. Matė, kaip jis pargriovė Harių ir sugriebė Ronį.

– Iš šono dar baisiau atrodo, ar ne? – pasakė Haris, žiūrėdamas, kaip šuo velka Ronį į landą. – Uf... Žiūrėk, man trenkė medis. Ir tau... Neįtikėtina...

Gluosnis Mušeika švaistėsi ir daužėsi apatinėmis šakomis, o jie blaškėsi bandydami pasiekti kamieną. Staiga medis sustingo.

– Banditas paspaudė gumbą, – tarė Hermiona.

– O mes lendame į landą. Jau įlindome, – kalbėjo Haris.

Vos jie dingo landoje, medis vėl sujudėjo. Po valandėlės vėl sutrepsėjo žingsniai. Dumbldoras, Maknyras, Karamelė ir Komiteto seneliukas žygiavo atgal į pilį.

– Vos tik mes patekome į tunelį! – tarė Hermiona. – Kad taip Dumbldoras būtų ejęs su mumis...

– Bet ir Maknyras su Karamele būtų lindę kartu, – liūdnai atšovė Haris. – Galim lažintis, kad Karamelė būtų vietoj liepęs Maknyrui nužudyti Sirijų.

Jie žiūrėjo, kaip keturi vyrai užlipa pilies laiptais ir įeina į vidų. Veiksmo vieta liko tuščia. Tačiau...

– Ateina Lupinas! – aiktelėjo Haris, kai žmogaus figūra nuskubėjo laiptais žemyn ir pasileido prie Gluosnio. Haris pažvelgė į dangų. Mėnulį buvo užkloję debesys.

Lupinas stvėrė nuo žemės šaką ir ja bakstelėjo į medžio gumbą. Medis liovėsi muštis, Lupinas irgi dingo landoje.

– Gaila, kad nepaėmė apsiausto, – sumurmėjo Haris. – Guli visai šalia.

Jis atsigręžė į Hermioną.

– Jeigu dabar nulėkčiau ir jį pasiimčiau, Sneipas negalėtų juo pasinaudoti ir...

– Hari, mūsų *neturi pamatyti!*

– Kaip tu gali pakesti? – piktai paklausė Haris. – Stovėti čia ir visa tai matyti? – Jis pagalvojo. – Aš pagriebsiu apsiaustą!

– Hari, ne!

Hermiona spėjo sugriebti jam už skverno. Tada jie išgirdo dainuojant. Į pilį, visa gerkle plėšdamas dainą ir svyruodamas,ėjo Hagridas. Eidamas mosavo buteliu.

– Matai? – sušnypštė Hermiona. – Matai, kas būtų atsitikę? Niekur negalima eiti! Kietasprandi, ne!

Hipogrifas pašėlusiai muistėsi norėdamas ištrūkti pas Hagridą. Haris padėjo Hermionai jį laikyti. Hagridas toliau kreivuliavo į pilį. Įėjo. Kietasprandis nurimo. Liūdnam nukorė galvą.

Po poros minučių pilies durys atsidarė, pro jas išlėkė Sneipas ir nukūrė prie Gluosnio.

Haris sugniauzė kumščius, kai Sneipas, pribėgęs medį, ėmė žvalgytis. Pamatė apsiaustą, čiupo jį.

– Neliesk savo purvinom letenom! – suniurzgė Haris.

– Šššš!

Sneipas pakėlė šaką, kuria pasinaudojo Lupinas, stuktelėjo ja į kamieno gumbą ir išnyko apsigaubęs apsiaustu.

– Štai taip, – tyliai tarė Hermiona. – Dabar mes visi po žeme. Lieka laukti, kol išlįsime į viršų.

Kietasprandį ji tvirtai pririšo prie artimiausio medžio, tada atsisėdo ant žemės ir apkabino kelius.

– Hari, aš kai ko nesuprantu. Kodėl Psichai nepaėmė Sirijaus? Prisimenu juos artinantis, paskui turbūt nualpau. Jų buvo tokia daugybė...

Ir Haris atsisėdo. Paaiškino, ką pats matęs: kaip, arčiausiai stovinčiam Psichui palinkus prie Hario, per ežerą atsuoliavęs didelis sidabrinis pavidas ir nuvaręs Psichus.

Hermiona klausė net išsižiojusi.

– Bet kas gi ten buvo?

– Tik vienas dalykas galėjo įveikti Psichus. Tikras Gynėjas. Galingas.

– Bet kas jį išbūrė?

Haris neatsakė. Vėl galvojo apie žmogaus figūrą, pasirodžiusią aname ežero krante. Žinojo, ką manė ten buvus... bet kaip tai galėjo atsitikti?

– Nejaugi jo nematei? – kamantinėjo Hermiona. – Gal kuris mokytojas?

– Ne. Ne mokytojas.

– Tačiau jis turėjo būti labai galingas burtininkas, kad nuvytų visus tuos Psichus. Jeigu Gynėjas šitaip spindėjo, argi nesimatė, kas jis? Nejau nespėjai pamatyti?

– Taip, spėjau, – lėtai atsakė Haris. – Bet gal man tik pasirodė. Buvau be nuovokos. Tuoj ir netekau sąmonės.

– Bet sakyk, kas tau ten atrodė?

– Man rodės, – nurijo seilę Haris, žinodamas, kaip keistai nuskambės jo žodžiai. – Man rodės, kad ten buvo mano tėtis.

Hermiona pažvelgė į jį su nerimu ir gailėsčiu.

– Hari, tavo tėtis... na, *miręs*, – tyliai pasakė.

– Žinau.

– Manai, kad matei jo dvasią?

– Nežinau. Ne... Jis atrodė tikras.

– Tačiau...

– Gal man vaidenosi. Bet... kiek mačiau... visai kaip jis... Turiu jo nuotraukų.

Hermiona tebežiūrėjo į jį taip, lyg būtų susipykęs su protu.

– Žinau, kad atrodo beprotybė, – pasakė Haris ir atsisuko į Kietasprandį. Tas snapu kapstė žemę, turbūt ieškojo kirminų. Bet jis iš tikrųjų nežiūrėjo į hipogrifą.

Galvojo apie savo tėvą ir tris jo geriausius draugus. Apie Svajoklį, Kirmį, Pėdeleį ir Raga. Nejam šiandien pasirodė visas ketvertas? Kirmis atsirado, kai visi manė, jog jis miręs. Tad ar taip jam neįmanoma, kad ir jo tėvas padarė tą patį? Nejam jam anapus ežero pasivaideno? Figūra buvo per daug toli, kad aiškiai įžiūrėtum. Tačiau vieną akimirka, prieš netekdamas sąmonės, jis nė kiek neabejojo...

Virš galvos tykiai šlamėjo lapai. Tarp plaukiančių debesų kartais pasirodydavo mėnulis. Hermiona sėdėjo nusigrėžusi į Gluosnį ir laukė.

Ir pagaliau po geros valandos...

– Jau ateinam! – sušnibždėjo Hermiona.

Abu su Hariu atsistojo. Kietasprandis pakėlė galvą. Iš landos tarp šaknų nerangiai išsirepečkojo Lupinas, Ronis ir Trumpulis. Paskui išlindo Hermiona. Tada išplaukė bežadis Sneipas. Galiausiai pasirodė Haris ir Blekas. Visi patraukė į pilį.

Hariui pašėlusiai plakė širdis. Jis pažvelgė į mėnulį. Tuoj tuoj debesis nuslinks ir nušvis mėnuo...

– Hari, – sumurmėjo Hermiona, lyg atspėjusi jo mintis, – niekur neikim. Kad nieks nepamatytų. Juk mes nieko negalime padaryti.

– Vadinasi, vėl paleisime Trumpulį, – pasakė Haris.

– Kaipgi tu tamsoje pagausi žiurkę? – atkirto Hermiona. – Mes nieko negalime paveikti! Grįžome į praeitį tam, kad išgelbėtume Sirijų. Daugiau mums nieko nepriklauso daryti!

– Gerai jau.

Iš už debesies iščiuožė mėnuo. Jie pamatė, kaip nutolstančios figūrėlės sustojo. Paskui kažkas sujudėjo.

– Lupinas, – sušnibždėjo Hermiona. – Virsta vilkolakiu.

– Hermiona! – suskato Haris. – Laikas judėti!

– Sakau tau, kad negalima...

– Negalima kištis! Tačiau Lupinas bėgs tiesiai į mišką, pas mus!
Hermiona aiktelėjo.

– Vaje! – puolė ji atrišti Kietasprandžio. – Greičiau! Kur mes eisime?
Kur pasislėpti? Tuoj pat pasirodys Psichai.

– Lekiam atgal pas Hagridą! – nutarė Haris. – Trobelė tuščia. Pirmyn!
Ir jie nulėkė kiek įkabina, iš paskos lapatavo Kietasprandis. Užpakalyje
buvo girdėti staugiant vilkolakį...

Štai ir trobelė. Haris atplėšė duris, įleido Hermioną su hipogrifu ir
smukęs vidun velke užšovė duris. Padūko loti Iltis.

– Ša, Iltie, čia mes! – Hermiona prišokusi ėmė kasyti šuniui paausius. – Vos nepakliuvom!

– Aha...

Haris pažvelgė pro langą. Sunku buvo ką nors įžiūrėti. Kietasprandis
aiškiai apsidžiaugė vėl atsidūręs Hagrido namuose. Jis įsitaisė priešais
židinį, suglaudė sparnus ir tarsi ketino nusnūsti.

– Gal eisiu laukan, – lėtai pasakė Haris. – Nieko nematau, kas tenai
darosi. Nežinosime, kada bus laikas.

Hermiona įtariai dėbtelėjo.

– Aš niekur nelįsiu, – greit prižadėjo Haris. – Bet jeigu nematysime,
kas vyksta, kaip žinosime, kada gelbėti Sirijų?

– Na, gerai. Aš čia palauksiu su Kietasprandžiu. Bet, Hari, saugokis!
Lauke vilkolakis. Ir Psichai...

Haris išėjo iš namuko ir nuslinko pasieniu. Tolumoje girdėjo šuns
staugimą. Taigi Psichai apsupo Sirijų. Jisai su Hermiona netrukus bėgs
šiton pusėn.

Įtempęs akis, Haris žiūrėjo į ežerą. Širdis daužėsi. Kad ir kas tada
pasiuntė Gynėją, dabar beregint pasirodys.

Akimirką jis neryžtingai stovėjo prie Hagrido durų. *Tavoęs niekas neturi
pamatyti.* Jis ir nenori, kad jį pamatytų. Jis pats nori pamatyti. Sužinoti.

Ir štai pasirodė Psichai. Lindo iš tamsos aplinkui, grūdosi ežero pa-
krantėje... Jie slinko tolyn nuo tos vietos, kur Haris stovėjo, į kitą krantą.
Jam nereikės priartėti prie jų.

Haris pasileido bėgti. Galvoje buvo viena vienintelė mintis – apie tėtį. Jeigu ten buvo jis... jei iš tikrųjų buvo jis... Jis turi sužinoti, turi įsitikinti.

Ežeras jau visai arti, tačiau niekas nepasirodo. Kitame krante jis išvydo sidabrinius blyksnius – savo nepavykusias pastangas sukurti Gynėją.

Prie pat vandens augo krūmas. Haris užlindo ir ėmė žiūrėti pro lapus. Anam krante staiga užgeso sidabriniai švituliukai. Jį apėmė baisus jaudulys. Dabar jau tuoj tuoj...

– Ateik! – sumurmėjo įsmeigęs akis į tolį. – Kur tu? Ateik, tėti...

Tačiau niekas neatėjo. Haris matė tik Psichų ratą. Vienas jų nusigobė galvą. Jau laikas pasirodyti Gynėjui. Bet ši sykį niekas nepasirodė...

Ir ūmiai jis suprato. Kad matė ne tėtį – matė save.

Haris šoko iš už krūmo ir išsitraukė lazdelę.

– *EXPECTO PATRONUM!* – suriko.

Ir iš jo lazdelės galo išsiveržė ne beformis miglos debesėlis, o švytintis, spindintis sidabrinis gyvūnas. Haris prisimerkė norėdamas įžiūrėti, kas tai. Panašus į arklį. Jis be garso nušoliavo tolyn per juodą ežero paviršių. Matė, kaip jis panarina galvą ir puola Psichų spiečių. Gyvūnas lakstė šuoliais, blaškydamas juodus Psichų pavidalus, šie traukėsi, kriko, ir pagaliau juos pasiglemžė tamsa. Nebėr.

Gynėjas pasuko atgal. Risčia grįžo per tykų ežero paviršių pas Harij. Ne, ne arkllys. Ir ne vieneragis. Elnias. Jis skaisčiai švietė mėnesienoje. Lėkė pas jį.

Sustojo ant kranto. Minkštoje žemėje jo kanopos nepaliko jokių pėdsakų. Didelėmis sidabrinėmis akimis jis žvelgė į Harij. Lėtai palenkė galvą su ragais. Ir Haris suvokė.

– *Ragas*, – sukuždėjo.

Jau siekė drebančiais pirštais to elnio, bet jis išnyko.

Haris stovėjo vis dar ištiesęs ranką. Staiga išgirdo kanopų bildėjimą, ir jam pašoko širdis. Atsisukęs išvydo atbėgant Hermioną, tempiančią už virvės Kietasprandį.

– Ką tu padarei? – tūžo ji. – Sakei, tik žiūrėsi!

– Aš ką tik išgelbėjau visiems mums gyvybę, – pasakė Haris. – Lįsk čia, už šito krūmo, paaiškinsiu.

Hermiona vėl išsižiojusi klausė jo pasakojimo.

– Ar tave kas matė?

– Taip! Ar kurčia? Aš mačiau pats save, o maniau, jog tai tėtis. Viskas gerai!

– Hari, negaliu patikėti. Tu sukūrei Gynėją, kuris nuvarė visus Psichus! Šitai jau yra labai aukšto lygio magija.

– Supratau, kad galiu juos įveikti, nes vieną kartą pavyko. Ar supranti?

– Nežinau. Hari, pažiūrėk į Sneipą!

Iš už krūmo abu pažiūrėjo į kitą krantą. Sneipas atgavo sąmonę. Išbūręs neštuvus, užkėlė ant jų Hari, Hermioną ir Bleką. Jam prie šono plaukė dar vieni neštuvai, ant kurių, aišku, gulėjo Ronis. Atkišęs į priekį lazdele, Sneipas nuvairavo visus į pilį.

– Gerai, jau beveik laikas, – susijaudinusi tarė Hermiona, dirstelėjusi į laikrodėlį. – Turime maždaug keturiasdešimt penkias minutes, kol Dumbldoras užrakins ligoninės duris. Reikia išvaduoti Sirijų ir spėti į palatą, kad niekas neįtartų, jog buvome pradingę.

Jie laukė žiopsodami į ežero vandeny skriejančius debesų atspindžius, klausydamiesi šalimais šnarancio krūmo. Kietasprandis iš nuobodulio vėl ėmė kapstyti žemę ieškodamas kirminų.

– Ar manai, kad jis tenai tebėra? – paklausė Haris ir žvilgtelėjo į savo laikrodį. Žiūrėdamas į pilį, atskaičiavo reikiamą langą į dešinę nuo Vakarinio bokšto.

– Žiūrėk! – šnipštelėjo Hermiona. – Kas tai? kažkas eina iš pilies!

Haris įsižiūrėjo į tamsą. Per kiemą skubinosi kažkoks vyras. Prie jo diržo kažkas sublizgo.

– Maknyras! – nustebo Haris. – Budelis! Žygiuoja atsivesti Psichų! Jau, Hermiona...

Hermiona įsikibo Kietasprandžiui į nugarą, ir Haris ją užkėlė. Pats užlipo pasistojęs ant vienos apatinių šakų ir atsisėdo priešais Hermioną.

Haris apsuoko virvę ir galą pririšo prie hipogrifo antkaklio, kad būtų kaip vadelės.

– Pasiruošęs? – sukuždėjo Hermionai. – Kabinkis į mane...

Kulnais jis spustelėjo hipogrifui šonus.

Kietasprandis kaip kulka šovė aukštyn. Haris keliais suspaudė Kietasprandį, jausdamas, kaip galingai vasnoja didžiuliai sparnai. Hermiona laikėsi apglėbusi jam pusiaują. Jis girdėjo ją murmant:

– O ne... man šitaip nepatinka... tikrai ne...

Haris vadelėmis ragino hipogrifą. Jie tyliai sklendė viršutinių pilies langų link. Haris trūktelėjo vadeles kairėn, ir Kietasprandis pasuko. Haris stengėsi nutaikyti į reikiamą langą.

– Tpruuu! – Jis iš visų jėgų įtempė vadeles, stabdydamas hipogrifą.

Kietasprandis sustojo ore ir tik plakė sparnais, kad nenukristų.

– Jis čia! – šūktelėjo Haris, lange išvydęs Sirijų. Kietasprandžiui nuleidus sparnus, staigiai pabeldė į langą.

Blekas pakėlė akis – ir išsižiojo. Pašokęs nuo kėdės, puolė prie lango, bet langas buvo užrakintas.

– Pasitraukit! – riktelėjo Hermiona ir išsitraukė lazdelę, kaire ranka įsikibusi Hariui į apsiaustą.

– *Alohomora!*

Langas atsidarė.

– Kaip... kaip? – silpnu balsu paklausė Blekas, spoksodamas į hipogrifą.

– Lipkit, nėra laiko, – tarė Haris, abiem rankomis tvirtai suimdamas Kietasprandžiui kaklą, kad tas nesisukiotų. – Jums reikia iš čia išnykti, nes tuoj prisistatys Psichai. Maknyras išėjo jų parvesti.

Blekas įsikibo į lango rėmą ir iškišo laukan galvą ir pečius. Gerai, kad buvo toks liesas. Akimirka, ir jis jau sėdi ant hipogrifo Hermionai už nugaros.

– Puiku, Kietasprandėli, – pagyrė Haris, tampydamas vadeles. – Aukštyn į bokštą! Noo!

HARIS POTERIS

Hipogrifas tik mostelėjo galingais sparnais, ir jie nuūžė aukštyn iki pat Vakarinio bokšto viršaus. Kietasprandis triukšmingai nutūpė ant dantytos sienos. Haris ir Hermiona nučiuožė nuo jo nugaros.

– Sirijau, paskubėkit, – uždusęs ragino Haris. – Psichai kaipmat ateis į Flitviko kabinetą ir pamatys, kad pabėgote.

Kietasprandis kasė žemę, purtydamas smailiasnapę galvą.

– Kas atsitiko kitam berniukui? Roniui? – nekantriai paklausė Sirijus.

– Viskas bus gerai. Jis dar be žado, bet madam Pomfri jį pagydis.

Greičiau greičiau!

Blekas tebežiūrėjo į Hariį.

– Kaip aš atsidėkosiu...

– Skriskit! – vienu balsu sušuko Haris ir Hermiona.

Blekas apsuko Kietasprandį, užvertusį galvą į dangų.

– Mes dar pasimatysime, – pasakė. – Esi vertas savo tėvo, Hari.

Jis spustelėjo hipogrifui šonus. Haris su Hermiona atšoko, kai hipogrifas vėl vēstelėjo baisiniais sparnais. Pakilo aukštai aukštai. Haris lydėjo akimis vis mažėjančius ir mažėjančius Kietasprandį ir jo raitelį. Paskui debesys uždengė mėnulį ir jie išnyko.